

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/148/2015
Identifikačné číslo spisu:	1012201063
Dátum vydania rozhodnutia:	10.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201063.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD., v právnej veci navrhovateľa: Bc. Ing. O. M., I., zastúpený: JUDr. Samuel Baránik, advokát, Podjavorinskej 7, Bratislava, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 08.06.2012 proti rozhodnutiu odporcu sp. zn. 4N 1053/12, Ev. č. 2217/12 zo dňa 15.05.2012, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/70/2012-74 zo dňa 26. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/70/2012-74 zo dňa 26. marca 2014 p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/70/2012-74 zo dňa 26. marca 2014, v časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 33 € (tretí výrok), z r u š u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu (ďalej aj „Centrum“), navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal a zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 33,- €. Napadnutým rozhodnutím odporca navrhovateľovi nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci s poukazom na § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“). Odporca tak rozhodol z dôvodu, že nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, čím žiadateľ nespĺnil jednu z troch

kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že podľa jeho názoru je právne vyhodnotenie žiadosti navrhovateľa odporcom správne a v súlade so zákonom č. 327/2005 Z. z.. Konanie, v ktorom navrhovateľ žiadal odporcu o poskytnutie právnej pomoci je konaním zjavne neúspešným, ktorého bezúspešnosť je zrejماً už na prvý pohľad.

Prvostupňový súd zjavnú bezúspešnosť konania 12C/368/2008, v ktorom navrhovateľ požiadal o poskytnutie právnej pomoci odôvodňuje skutočnosťou, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 To 2/2008 zo dňa 30.10.2008 zaviazal navrhovateľa k náhrade škody, ktorá bola navrhovateľom spôsobená spáchaním trestného činu podvodu. Navrhovateľ sa v konaní 12C/368/2008 domáha práve toho, aby voči nemu nebola predmetná náhrada škody realizovaná argumentujúc premĺčaním pohľadávky poškodeného. Krajský súd má za to, že ak existuje právoplatný rozsudok, ktorým bol navrhovateľ zviazaný k náhrade škody v prospech poškodeného, tvrdenia navrhovateľa o premĺčaní pohľadávky sú právne irelevantné a zároveň poukazuje na skutočnosť, že námietku premĺčania môže účastník konania vzniesť iba v konaní, v ktorom je právo voči nemu uplatnené, čo sa v tomto prípade nestalo.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku ďalej uvádza, že navrhovateľ sa v konaní 12C/368/2008 domáhal, aby konajúci súd zakázal poškodenému vyrubiť daňovému subjektu Chemtrnas spol. s r.o., daň po ukončení daňovej kontroly. Podľa krajského súdu, žiaden iný štátny orgán, a teda ani súd nemôže orgánu štátnej správy v oblasti daní a poplatkov zakázať konať v intenciách jeho oprávnení daných zákonom. Aj z tohto pohľadu je možné podľa prvostupňového súdu konštatovať zrejماً bezúspešnosť konania 12C/368/2008.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za konanie rozhodol krajský súd podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. Keďže navrhovateľ bol v konaní neúspešný, krajský súd ho zaviazal k povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 33,- €

II.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O. s. p., § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p., § 250l ods. 2 O. s. p.). Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne žiadal zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že najvyšší súd rozhodnutie odporcu zruší a vec vráti odporcovi na ďalšie konanie.

Ako odvolacie dôvody uviedol navrhovateľ odňatie možnosti konať pred súdom a nesprávne právne posúdenie naplnenia podmienky zrejmej bezúspešnosti sporu. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.09.2012 sp. zn. 8Sžo/54/2011 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV ÚS 115/03.

Podľa navrhovateľa sa odporca nevysporiadal s námietkou obsiahnutou v časti A/ návrhu (opravného prostriedku) a to, že správny orgán prvého stupňa napriek tomu, že v napadnutom rozhodnutí neprišiel k jednoznačnému záveru, že v danom prípade ide o zrejماً bezúspešnosť sporu, rozhodol o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci práve z dôvodu § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z., že vec je zrejme bezúspešná. Správny orgán prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí došiel k záveru, že vo veci nie je možné vylúčiť zrejماً bezúspešnosť. Navrhovateľ má za to, že prvostupňové rozhodnutie odporcu bolo nezákonné, nakoľko pre naplnenie zákonnej podmienky podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. nebolo dostatočné, že zrejماً bezúspešnosť sporu nebolo možné vylúčiť. Navrhovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/55/2013 zo dňa 31.10.2013.

Navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa namiesto toho, aby sa zaoberal zákonnosťou prvostupňového rozhodnutia odporcu, v podstatnej časti odôvodnenia rozsudku sa venoval otázke

zrejmej bezúspešnosti sporu, pričom predmetom rozhodovania krajského súdu nemalo byť podľa názoru navrhovateľa vecné posúdenie zrejmej bezúspešnosti sporu, ale zákonnosť rozhodnutia odporcu. Podľa navrhovateľa úlohou správneho súdnictva nie je prieskum vecnej správnosti rozhodnutia, ale prieskum jeho zákonnosti vrátane zákonnosti postupu, na základe ktorého správny orgán k preskúmanému rozhodnutiu dospel.

III.

Odporca využil svoje právo k odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadriť. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Odporca má za to, že krajský súd logicky a v značnom rozsahu odôvodnil svoje rozhodnutie vzhľadom na povahu právneho sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces.

K tvrdeniam navrhovateľa, že krajský súd neposudzoval zákonnosť rozhodnutia odporcu, ale zaoberal sa jeho vecnou správnosťou, čo nie je predmetom správneho súdnictva Centrum uvádza, že súd prvého stupňa skúmal zákonnosť vydaného rozhodnutia v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu skúmal z pohľadu jednoznačnej bezúspešnosti. Odporca zastáva názor, že krajský súd sa zaoberal posudzovaním jednak zákonnosti rozhodnutia odporcu a tiež posudzovaním zákonnosti postupu odporcu pri vyhodnocovaní zrejmej bezúspešnosti ako jednej z kumulatívnych podmienok na poskytnutie právnej pomoci.

Centrum trvá na svojom rozhodnutí sp. zn. 4N 1053/12, Ev. č. 2217/12 zo dňa 15.05.2012, má za to, že s tvrdeniami navrhovateľa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadalo, postupovalo v súlade s právnymi predpismi, riadne si plnilo povinnosti vyplývajúce z § 25 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., ako aj z § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), (ďalej len „správny poriadok“), zistilo presne a úplne skutočný stav veci a svoje rozhodnutie úplne zdôvodnilo. Odporca trvá na tom, že zo skutočností zistených v priebehu správneho konania nemožno vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, čím navrhovateľ nespĺnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslieť v peniazoch.

Podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremĺčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z.z. a účely tohto zákona je právnou pomocou poskytovanie právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Spornou skutočnosťou v prejednávanej veci je otázka zrejmej bezúspešnosti žiadosti navrhovateľa o priznanie nároku na právnu pomoc podľa zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že navrhovateľ podal dňa 04.04.2012 žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci žaloby o uloženie povinnosti a určenie, že pohľadávka je premlčaná vedenej pred Okresným súdom Bratislava IV pod spisovou značkou 12C/368/2008. Navrhovateľ sa v predmetnom súdnom konaní domáhal, aby súd uložil Daňovému úradu Bratislava IV zákaz vyrubiť daňovému subjektu Chemtrans spol. s r.o., daň po ukončení daňovej kontroly a súčasne sa domáhal, aby súd určil, že tvrdenie Daňového úradu Bratislava IV, že navrhovateľ Ing. O. M. ako konateľ obchodnej spoločnosti Chemtrans spol. s r.o., spôsobil škodu vo výške 8 740 000,- Sk nie je pravdivé. Navrhovateľ svoj nárok odôvodňuje skutočnosťou, že Daňový úrad Bratislava IV ku dňu podania predmetnej žaloby neukončil daňové kontroly, nevyšetřil si prípadný nárok voči daňovému subjektu alebo navrhovateľovi a namiesto toho si podmiennečne uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní. Navrhovateľ v žalobe uvádza, že subjektívna lehota na vyrubenie a vymáhanie dane uplynula 31.12.1999 a objektívna lehota uplynula 31.12.2006.

Najvyšší súd ďalej zistil, že navrhovateľ bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 2/2008 zo dňa 30.10.2008 uznaný za vinného, že ako konateľ spoločnosti Chemtrans spol. s r.o., v úmysle uviesť do omylu pracovníkov Daňového úradu Bratislava IV a neoprávnene sa obohatiť, podal daňové priznanie za príslušné zdaňovacie obdobia, ktorým si uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za príslušné mesiace, pričom tieto nároky na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty uplatňoval na základe fiktívne vykazovaných zdaniteľných plnení a zároveň bol zaviazaný uhradiť poškodenej strane Daňovému úradu Bratislava IV škodu vo výške 8 740 000 Sk.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v oprávnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z ustanovenia § 1 zákona č. 327/2005 Z. z. vyplýva jeho účel, a to vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej

miere, znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným osobám. V takom prípade je viac ako vhodné stanoviť podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť, a to predovšetkým v snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy. Jednou z takýchto podmienok je skutočnosť, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z.). Samozrejme, nie je úlohou správneho orgánu prejedikovať výsledok konania vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z.z. z vecnej stránky. Za plne opodstatnené však treba považovať oprávnenie správneho orgánu, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva, alebo napr. či už zo skutkových tvrdení žiadateľa (bez potreby vykonávať dokazovanie) nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo ak je v dôkaznej núdzi. Za obdobnú treba považovať i situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v iných konaniach alebo ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

Pojem zrejmej bezúspešnosti v spore bol v našom právnom poriadku pôvodne obsiahnutý len v § 138 ods. 1 OSP v súvislosti s posudzovaním žiadosti účastníka konania o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, keď OSP pre priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov vylučuje zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Občiansky súdny poriadok však konkrétne neupravuje, čo je potrebné pod týmto pojmom rozumieť. Zákon č. 327/2005 Z. z. príkladmo uvádza, na čo je potrebné prihliadať pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu, keďže jednou z podmienok pre priznanie tohto nároku je, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu. Pri aplikácii § 138 OSP všeobecné súdy judikovali, že o zrejmu bezúspešnosť sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovieť.

Ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, má centrum prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu.

K otázke posudzovania zrejmej bezúspešnosti sporu Centrom právnej pomoci zaujal názor aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 253/2013-24 z 25. apríla 2013, v ktorom konštatoval, že „Posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu zo strany Centra právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z. je pritom len posúdením splnenia jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovení toho osobitného právneho predpisu, ide len o formálne preskúmanie odôvodnenosti návrhu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci ako osoby v materiálnej núdzi, čo v žiadnom prípade nie je možné stotožniť s právnym posúdením úspechu alebo neúspechu sťažovateľa v merite veci, čo výlučne patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorý vo veci koná sťažovateľ mal navyše zachované právo zvoliť si sám právneho zástupcu mimo inštitútu právnej pomoci poskytovanej Centrom právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z. osobám v materiálnej núdzi.“

Z vyššie uvedeného vyplýva právomoc odporcu pri analyzovaní splnenia podmienok ustanovených v § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. skúmať zrejmu bezúspešnosť sporu, v rámci ktorého žiadateľ právnú pomoc žiada.

Najvyšší súd konštatuje, že navrhovateľ sa v konaní sp. zn. 12C/368/2008 snaží vyvracať skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v inom konaní, konkrétne v konaní 4To 2/2008. Tým, že navrhovateľ bol rozsudkom najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To 2/2008 právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu voči poškodenému Daňovému úradu Bratislava IV a zároveň bol zaviazaný poškodenému uhradiť škodu vo výške 8 740 000 Sk, je jednoznačne a nespochybniteľne vyriešená otázka pravdivosti tvrdenia Daňového úradu Bratislava IV o tom, že navrhovateľ mu spôsobil škodu vo výške 8 740 000 Sk. V prípade tohto nároku navrhovateľa v konaní 12C/368/2008 sa teda s určitou istotou jedná o zrejmu bezúspešnosť.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa v konaní 12C/368/2008 týkajúci sa uloženia zákazu Daňovému úradu Bratislava IV vyrubiť daňovému subjektu Chemtrans spol. s r.o., daň po ukončení daňovej kontroly, už zo samotných skutkových tvrdení, bez potreby vykonania nejakého dokazovania je nepochybné, že tomuto nároku nie je možné vyhovieť. Nie je v kompetencii súdu ukladať správcovi dane zákaz vyrubiť daň po skončení daňovej kontroly. Súd môže len vyhodnotiť postup správcu dane a naň nadväzujúce rozhodnutie ako nezákonné a v súlade s príslušnými právnymi predpismi v danej situácii rozhodnúť. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu v tom, že žiaden iný štátny orgán, a teda ani súd nemôže príslušnému orgánu štátnej správy zakázať, aby nekonal v intenciách jeho oprávnení daných zákonom.

K premlčaniu nároku Daňového úradu Bratislava IV najvyšší súd uvádza, že táto námietka navrhovateľa nemá oporu v zákone. Predmetné premlčanie bolo na mieste namietat' v samotnom správnom konaní, v priebehu vykonávania daňovej kontroly. Je vylúčené, aby súd v úplne odlišnom konaní vyslovil premlčanie nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ nespĺňa jednu z troch podmienok, ktoré musia byť kumulatívne splnené na priznanie právnej pomoci, konkrétne negatívne formulovanú podmienku, že sa nejedná o zrejmu bezúspešnosť konania. V takomto prípade nie je možné navrhovateľovi vyhovieť a priznať mu právnu pomoc v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z.

V prípade odvolacej námietky, ktorou navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že mu svojim rozhodnutím a postupom odňal možnosť konať pred súdom považujúc odôvodnenie rozhodnutia za nepresvedčivé a nezákonné v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p najvyšší súd odkazuje na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí IV. 115/03-14 z 3. júla 2003 konštatoval nasledovné : „Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonali ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasni skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“ A rovnako tiež konštatoval, že: „Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu však aj neúspech v konaní (odsúdenie na plnenie, resp. potvrdenie napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom) napĺňa obsah práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov konania pred všeobecnými súdmi.“ Odvolávajúci sa na vyššie uvedené konštatovania ústavného súdu, majúci za to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa stanovené kritéria spĺňa, vzhliadol najvyšší súd námietku navrhovateľa za nedôvodnú.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Pokiaľ ide o výrok o povinnosti zaplatiť súdny poplatok, tento bolo potrebné zrušiť, nakoľko o tejto povinnosti rozhodol krajský súd predčasne. Podľa § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu. Na základe uvedeného rozhodol najvyšší súd tak, že výrok o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh zrušil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.